

ELI FRIEDEN

E o șansă la un milion și nouă ne iese.

Numai că nu așa cum plănuiam.

Stau întins pe piatra rece a terasei de la piscină și mă uit prin deschizătura filtrului. Pot zări capătul bumerangului, dar nu-mi pot băga mâna destul de adânc cât să-l apuc.

— E blocat.

— Care sunt șansele? se vaită Randy. Poți arunca chestia asta de cincizeci de mii de ori și nici măcar n-o să nimerești filtrul. Dar ajunge o mică provocare și uite-l fix în centru.

Randy e faimos în Serenity pentru „provocările“ lui, care de obicei înseamnă să prinzi ceva imposibil de prins în timp ce mergi pe bicicletă, să sari cu un băț pogo, să te legeni atârnat de-o frânghie sau să te rostogolești într-un cauciuc de camion. Cum eu sunt cel mai bun prieten al lui, pe mine pică de obicei măgăreața să-i încerc ideile tâmpite. La fel și provocarea de azi: Randy

aruncă bumerangul de la fereastra căsuței din copac, iar eu trebuie să sar de pe trambulină, să-l prind în aer și să intru ghiulea în apă. Numai că eu nu-l prind, în loc de ghiulea trag o burtă, iar bumerangul dispare în filtru.

— Poate-l scoate domnul Amani, sugerez eu.

Domnul Amani e meșterul local, el se ocupă și de întreținerea piscinei, printre celelalte treburi – de la reparatul instalațiilor sanitare și electrice, până la curățatul subsolului tehnic de scorpioni și pui de tatu.

— Sau poate nu-l scoate, ceea ce înseamnă că ai mei tre' să-i cheme pe băieții cu piscina.

Asta-i o treabă mai complicată decât pare. În Serenity nu există o firmă care să se ocupe de piscine, iar orașul cel mai apropiat se află la o sută treizeci de kilometri distanță. Poate dura săptămâni întregi până să aibă cineva drum acolo, iar între timp, piscina ți se transformă în supă. Domnul și doamna Hardaway n-or să fie deloc încântați, deși s-au obișnuit cu astfel de treburi, din moment ce au de-a face cu Randy de treisprezece ani.

E un neajuns clar să locuiești într-un orașel din mijlocul pustietății. Dar de fiecare dată când se întâmplă lucruri de genul ăsta, tata îmi arată articolul de ziar prins pe frigider:

**SERENITY A FOST VOTAT LOCUL #1 ÎN SUA
ÎN CE PRIVEȘTE NIVELUL DE TRAI**

Îmi indică motivele enumerate în articol: fără delictvență, fără șomaj, fără sărăcie și fără oameni lipsiți de adăpost. Partea uimitoare nu este că noi n-avem nimic din toate astea, ci că alte orașe le au și nu le pasă. Trebuie

să fie îngrozitor. Sigur, în Serenity trăiesc numai 185 de oameni, deci nu-i așa de greu să aibă toți unde locui și unde munci. Avem Fabrica de Mase Plastice Serenity, unul dintre cei mai mari producători de conuri portocalii pentru dirijarea traficului din Statele Unite. Școala noastră are cele mai bune rezultate la teste din tot statul New Mexico. Suntem chiar la marginea Pădurii Naționale Carson, înconjurați de canioane, dealuri submontane și păduri, iar soarele strălucește practic în fiecare zi. Într-adevăr, atmosfera devine uneori cam toridă, dar nu ne coacem ca locuitorii orașelor aflate cu adevărat în deșert. Nu-i de mirare că tata se mândrește într-atât. El e primarul orașului, chestie care sună important, dar nu-i chiar așa. Salariul lui de primar este de un dolar pe an și mereu se plânge că-i plătit prea mult.

Părinții noștri ne reamintesc tot timpul cât suntem de norocoși, iar noi dăm mereu ochii peste cap. Dar știți ceva? Au dreptate. Chiar suntem norocoși, numai că nu și atunci când se strică filtrul de la piscină, iar cel mai apropiat depanator e în Taos.

Randy ia o hotărâre clară.

— Nu le spun alor mei despre treaba asta. Când vor afla că-i înfipt acolo un bumerang, o să mă prefac pur și simplu de zece ori mai mirat ca oricine.

Eu nu mă simt în largul meu. Asta sună a minciună. Știu că la televizor și în cărți oamenii mint mereu, dar noi cei de-aici suntem sinceri orice s-ar întâmpla. Chiar când ne vine greu sau când dăm de belea. Poate sună puțin cam prea frumos să fie adevărat, dar cred că de asta sunt oamenii de-aici atât de fericiți.

— Am putea merge la piscina mea, propun eu, nerăbdător să schimb subiectul. Dar fără bumerang.

Tata e de douăzeci de ori mai sever decât familia Hardaway. Pe lângă că-i primar, e și directorul școlii. Asta chiar e o chestie importantă. Nu există decât o singură școală în oraș.

— Neah, m-am săturat de înotat.

— Putem sta în căsuța din copac.

— Plictisitor, declară el. Toți copiii din oraș au o casă în copac și niciunul n-are parte de vreo distracție. Iar de jocuri video nici pomeneală. Nu contează că ai scule tari acasă, dacă jocurile sunt de trei parale.

— Jocurile *noastre* nu-s chiar de trei parale, îi amintesc eu.

Randy și cu mine am reușit să ajustăm softul jocurilor și am deblocat niște setări ascunse, așa că acum ne putem ciocni cu mașinile și ne putem lupta cu arme adevărate. S-a dovedit că mă pricep la chestii dintr-astea. Pot să fac același lucru la iPad și la calculatoare. Asta-i o treabă strict secretă, pentru că toată lumea din Serenity este împotriva violenței. Și eu sunt, dar când vine vorba de jocuri video, nu văd unde-i răul. Doar nu-i ca și cum s-ar întâmpla în realitate.

— Mă faci să casc.

Așa se poartă Randy uneori, atunci când nu-l mulțumește nimic. E veșnic nemulțumit de felul lui. Mă credeți sau nu, ăsta-i unul dintre motivele principale pentru care îmi place de el. În Serenity nu prea auzi lumea să se plângă. Dar Randy reușește mereu să găsească motive. Parcă ar provoca universul să-și facă treaba mai bine, indiferent cât de grozav ar merge lucrurile deja. Cred că tata ar fi tare bucuros dacă mi-aș găsi alt cel mai bun prieten. Dar hai să recunoaștem, într-un oraș cu numai treizeci de copii, nu prea ai de unde alege.

Și în orice caz, nu-ți găsești cei mai buni prieteni. Cei mai buni prieteni pur și simplu ți se întâmplă.

— Și-atunci, ce facem? îl întreb.

— Hai să plecăm de-aici. Să mergem undeva.

Mă luminez la față.

— Au construit un tobogan mare, nou, în parc.

Nu-l impresionează.

— Mare scofală. Urci până sus ca să ai de unde coborî. Hai să facem ceva tare!

— Adică, ce?

— Adică...

Îi joacă ochii, bucuroși.

— Hai să-ți arăt cea mai grozavă mașină sport veche pe care ai văzut-o vreodată.

— Mașină sport? repet eu.

Când trăiești într-un loc atât de mic, nu numai că știi fiecare mașină, ci probabil poți chiar să recیți pe de rost toate numerele de înmatriculare. Dacă își ia cineva mașină nouă, trei sferturi din oraș vine s-o vadă. Există destule SUV-uri și berline elegante, dar mașini sport, deloc.

— Am pățit o chestie ciudată. M-am plimbat cu tata câțiva kilometri afară din oraș și am descoperit o fermă părăsită – garduri rupte și o casă care nu-i decât un morman de scobitori. Singura parte rămasă în picioare era un șopron rotund de tablă. Când am intrat în el, am văzut mașina asta. Avea cauciucurile dezumflate și era îngropată în praf și pânze de păianjeni, dar arăta minunat. Tata a zis că-i italienească – Alfa Romeo. Avea numere de înmatriculare din Colorado, 1961.

— Uau, zic eu.

— Da, se entuziasmează el. Hai s-o vedem.

— Chiar acum, vrei să spui?

Randy ridică din umeri.

— Ce vrei, să aștepți Crăciunul? Locul nu-i foarte departe. Ia-ți bicicleta și hai să mergem.

Stau pe gânduri.

— Tre' să-i cer voie tatei.

El pare agasat.

— Proastă idee. Îl știu eu pe taică-tu.

Săracul tata. Felix Frieden, cu costumul lui în trei piese, cu pantofii lui lustruiți și cu atitudinea lui intransigentă, cam este bătaia de joc a copiilor din oraș. Ei nu-i văd decât latura de director.

Dar Randy are dreptate.

— Crezi că m-ar refuza?

— De ce să-i dăm ocazia? insistă Randy. Mașina-i la numai câțiva kilometri. Ne ducem și ne întoarcem înainte să-și dea el seama că ai plecat. Haide, Eli, trăiește și tu puțin.

— Numai că...

Mi-e jenă s-o spun, dar trebuie să fiu sincer.

— Eu n-am plecat niciodată din oraș.

— Nici eu, de când aveam șase ani și am fost în vizită la bunica...

— Nu, îl întrerup. Eu n-am ieșit niciodată din oraș, *nicăieri*. Nici măcar până unde te plimbi tu cu tatăl tău.

— Și-atunci, la ora de științe, când ne-am dus cu clasa să căutăm fosile? insistă el.

— Atunci n-am trecut de marginea orașului. Așa a spus doamna Laska.

E uluit.

— N-ai trecut niciodată de indicatorul ăla tâmpit pe care scrie *Ieșiți din Serenity – comunitatea ideală din America?*

Clatin din cap.

— Nici n-am văzut indicatorul vreodată.

— Bun, atunci ai să-l vezi azi, hotărăște el. Ia-ți bicicleta.

Asta-i altă chestie de-a lui Randy. Nu acceptă un refuz. Nu prea aș zice că scoate ce-i mai bun din mine, dar ne simțim foarte bine în timpul pe care îl petrecem împreună, iar asta contează mult de tot. El face lucrurile la care eu visez cu ochii deschiși, dar n-am curaj să le încerc.

Până azi.

Doar un singur drum trece prin Serenity, o șosea pavată cu două benzi căreia toată lumea îi spune Old County Six. Pedalăm pe ea spre vest, chiar pe mijloc, pe lângă linia întreruptă decolorată. Nu prea avem de ce să ne temem că am întâlni trafic, din nicio direcție. Toate autostrăzile decente traversează statul New Mexico mult mai prin sud. Dacă ajungi în Serenity, probabil te-ai rătăcit.

În timp ce pedalăm, observ viroaga în care ne-am dus să căutăm fosile. Deja sunt mai departe de casă decât am fost vreodată în viața mea. Oare să fie într-adevăr atât de ușor? Sari pur și simplu pe bicicletă și ieși din oraș? Mi se pare cumva că trișez, că încalc o atotcuprinzătoare lege Despre Cum Ar Trebui Să Fie Lucrurile. Dar ia-tă-mă, o fac pur și simplu. E cumva înviorător – n-am mai fost niciodată atât de conștient de cum îmi bate inima și cum îmi pompează sânge prin vene.

Mă simt puțin ciudat că nu i-am spus tatei. Nu că aș avea nevoie de permisiunea lui – doar am treisprezece ani. În plus, nu mi-a cerut niciodată explicit să nu trec cu bicicleta dincolo de granița orașului. Nu încalc nicio regulă, dar știu că s-ar simți dezamăgit, dacă ar afla. Să fim sinceri: dacă n-am nevoie de permisiunea lui, de ce mi-am scos bicicleta din garaj pe furiș? Încerc să alung gândul din minte și pedalez mai departe.

Mă uit peste umăr la Serenity: rânduri perfecte de case imaculat de albe, piscine așezate pe loturile de teren ca niște timbre poștale de culoare acvamarin, coșuri de baschet aliniate ca niște santinele, toate aranjate încântător în mijlocul peisajului extraordinar al Americii de sud-vest. Această priveliște îmi oferă răspuns la întrebarea sâcâitoare despre cum poate cineva trăi treisprezece ani fără să calce afară din oraș. De ce-aș fi avut nevoie? Dacă-i vorba de distracție și confort, avem de toate. Avem și ce-și doresc oamenii mari – o școală nemaipomenită și slujbe grozave. Avem cele trei Calități Esențiale ale cetățenilor din Serenity – cinste, armonie și mulțumire. Am auzit despre orașele mari și, chiar mai rău, despre metropole. Put a gunoi, totul se ruinează, iar infraționalitatea este atât de mare, încât nimeni nu poate avea încredere în nimeni. Oamenii trăiesc cu frică, chirciți în spatele ușilor încuiate și a sistemelor de alarmă.

În același timp, e aproape uimitor cât de *micuț* este orașul nostru, chiar și de la o distanță de numai puțin peste un kilometru. Dacă n-ar fi fost fabrica, nu-l remarcai decât știind după ce să te uiți. Cred că ăsta este Miracolul Serenity despre care ne vorbesc mereu

părinții – faptul că un ambalaj atât de mic poate conține atâta calitate a vieții.

— Cât de mult mai avem de mers? îl întreb pe Randy.

— Vreo douăzeci de minute, probabil.

După o curbă, o stâncă înaltă ascunde orașul cu totul. Asta îmi întregește sentimentul că am plecat de-acolo.

Randy nu pare să bage de seamă nimic.

— Uite, strigă el la mine peste umăr, fluturând brațul spre dreapta.

Este indicatorul despre care a pomenit mai devreme, cel care anunță că ai ieșit din oraș. Spre deosebire de Serenity cel impecabil și fără pată, indicatorul arată surprinzător de decolorat și uzat de vreme. Văd că mai jos a fost adăugat un anunț: *Nicio benzinărie în următorii 125 km.*

Am făcut-o și pe asta. Am plecat din oraș. Trec în revistă dealurile stâncoase, pini de Virginia și tufărișul. Nu știu cum se cheamă acest loc, dar nu mai e Serenity. După mai mult de treisprezece ani, mă aflu oficial în Altă Parte. Cum mă face asta să mă simt?

Sincer să fiu, cam speriat. Nu mi s-a mai întâmplat vreodată să pierd contactul vizual cu orașul meu natal. Când voi ajunge să văd acel Alfa Romeo, voi fi atât de stresat, încât nici nu voi reuși să-l apreciez cu adevărat. Mă gândesc atât de mult la toată povestea, încât simt că mi se face rău de la stomac.

Ei bine, nu mă întorc. Am ajuns deja foarte departe, iar Randy o să-și bată joc de mine fără încetare, dacă nu merg cu el până la capăt.

Dar mi-e rău *de-a binelea*, din ce în ce mai rău. Greața crește, îmi simt stomacul în gât. Nici vorbă să fie doar de la emoții. Asta-i ceva fizic. Ce-am mâncat azi la

prânz? Nu-mi amintesc, dar orice o fi fost, se întoarce cu viteză înapoi. Stomacul mi se strânge într-o crampă paralizantă și mă doare capul.

— Ce-i cu tine, Eli? strigă Randy în spate, iritat. Ai terminat deja benzina?

Dar se schimbă la față când mă vede.

— Hei, te simți bine?

Am încetinit, fără să-mi dau seama. Numai încăpățânarea îmi mai împinge picioarele. Agonizez orbit de durerea de cap care mi se înfige în spatele ochilor ca un cărbune încins, pulsând și dublându-și intensitatea. Durerea este de neimaginat. Nu-i doar un lucru oribil; este *singurul* lucru.

Nici nu-mi dau seama că mă răstorn cu bicicleta până când nu dau cu bărbia de drum. Simt foc în antebrate, acolo unde se răzuiesc de caldarâm. Îl văd pe Randy îngenunchind și aplecându-se deasupra mea, îl simt cum mă scutură, dar n-am putere să reacționez. Nu mă pot gândi decât la un singur lucru.

Mor.

Ce se întâmplă pe urmă este atât de șocant și de bizar, încât sunt sigur că am halucinații din cauza delirului provocat de durere. În jurul lui Randy și al meu crește un bubuit ritmic și ne lovește un vânt puternic. Deasupra noastră apare o umbră întunecată, care devine tot mai mare pe măsură ce coboară. Pe șosea aterizează un elicopter uriaș, în stilul celor militare, iar elicea lui învârte vajnic aerul.

Se deschide o trapă și din elicopter sar șase bărbați în uniforme identice, de culoare indigo, cu berete roșu-închis.

— Măncătorii Purpurii de Oameni! șoptește Randy.

Disting ca prin ceață tunicile Siguranței, serviciul de securitate al Fabricii de Mase Plastice din Serenity, care acționează și ca poliție orășenească. Îmi trebuie toată puterea care mi-a rămas să întind brațele spre salvatori.

— Ajutați-mă, șoptesc, întrebându-mă dacă mă pot auzi măcar, sub zgomotul bubuitor al elicopterului.

— Eli...

Nu pot localiza de unde vine vocea. Văd ca prin ceață doar conturul unei fețe care mă privește de deasupra.

— Eli, trezește-te.

— Tată?

N-am fost niciodată atât de ușurat că-l văd. Reușesc să disting trăsăturile binecunoscute ale tatei – buzele subțiri și ochii deschiși la culoare, ca un lac înghețat. Asta-i privirea lui de director, deși e greu de imaginat că s-ar fi uitat altfel și dacă era astronaut, culegător de fructe sau vedetă rock. Majoritatea copiilor se feresc din greu să evite privirea aceea, dar pentru mine e familiară și chiar liniștitoare, prima mea amintire.

Sunt în unul dintre cele două paturi din micul cabinet al doctorului, care servește și drept clinică medicală. Am un tub de perfuzie în braț. Iar asta înseamnă...

Înseamnă că totul este adevărat. Îmi amintesc ca într-un fel de reacție întârziată la un coșmar oribil. Bicicletele. Căderea. Mâncătorii Purpurii de Oameni.

— Nu credeam că o să te mai văd vreodată, tată.

Am în gât un nod mare cât un cantalup.

— Nu credeam să mai văd pe cineva.

Privirea lui se înmoaie și se apleacă să mă îmbrățișeze.

— Ne-ai speriat rău de tot.

— Ce s-a întâmplat?

Mă simt mai bine, dar nici vorbă să fi revenit totul la normal. O amețelă de nepătruns mă acoperă ca o perdea. Greața și durerea de cap mi-au trecut, dar amintirea unei suferințe atât de mari încă mă bântuie. Ideea că te poți simți așa de oribil, că s-ar putea să mă mai simt cândva la fel m-a transformat.

Pe de altă parte, sunt viu, ceea ce mi se pare cumva surprinzător.

Tata se desprinde din îmbrățișare. Se străduiește, dar nu-i genul sentimental și pupăcios.

— Doctorul Bruder nu știe sigur. Deshidratare, probabil.

— Mă simțeam bine și brusc nu m-am mai simțit. M-am trezit în genunchi, vomitând fără să scot nimic și strângându-mi capul să nu se desfacă.

Vocea mi se sparge puțin.

— Am crezut sincer că o să mor.

— Nu putem exclude nici posibilitatea unei reacții alergice extrem de puternice la ceva care crește acolo, continuă sec tata.

Mă uit la el, dorindu-mi să mai fiu alintat câteva minute. Mă întreb în treacăt dacă mama ar fi fost un părinte mai cald și mai blând. Eram atât de mic când a murit, încât nu voi ști niciodată. Nici măcar nu-mi amintesc fața zâmbitoare pe care o văd în portretul ei de pe polița căminului. E datoria mea să pun flori noi acolo în fiecare săptămână. Fotografia mi-e familiară, dar persoana din ea îmi e străină.

Nu mă înțelegeți greșit. Tata mi-a fost mereu alături. Mi-a curs salivă din gură pe costumele lui făcute la comandă când eram bebeluș. La primii mei pași,

mâinile lui sigure m-au sprijinit. Mi-l amintesc în piscină, ținându-mă când învățam să înot – nu-i puțin lucru din partea unui tip care rareori își slăbește nodul la cravată. Dar nu pot spune despre el că-i dragăstos ca un urs de pluș.

— Randy e bine? L-au cules și pe el Mâncătorii Purpurii de Oameni?

Ochii decolorați ai tatei îngheață dezaprobat.

— Nu folosim această denumire.

Îmi mușc limba. *Poate că tu n-o folosești, dar așa le spun toți copiii din oraș. La ce te poți aștepta, când umblă toți ca un pluton, îmbrăcați în culoarea prunei?*

— Ați avut mare noroc că a dat Siguranța peste voi, continuă el.

— A dat peste noi?

Eu n-aș descrie lucrurile la fel.

— Așa spui tu că se cheamă când coboară din cer, într-un nor de praf, un elicopter uriaș cu trupe de șoc în uniforme purpurii?

Când se încruntă, buzele tatei devin o linie subțire desenată deasupra bărbiei.

— Trupe de șoc... de unde scoți asemenea cuvinte?

— De la școală, răspund eu. Sunt în clasa a opta, tată. Am învățat despre armate. Am învățat chiar că uneori trebuie să poarte războaie.

Oftează.

— Bănuiesc că da. Suntem cetățenii unei lumi mai mari, nu doar ai orașului nostru. Mi-aș dori să poată duce toată lumea viața pe care o ducem noi aici.

— Mie-mi spui? mă declar eu de acord. Tată, de ce au Mâncătorii – adică Siguranța – propriul elicopter?

— Elicopterul este al fabricii. Suntem norocoși să avem alături o companie ca Fabrica de Mase Plastice, care are atâta grijă de noi. O mulțime de comunități de mărimea noastră nu se bucură de tot atâtea resurse.

— Da, insist eu, dar de ce avem *nevoie* de paznici aici? Trăim într-un loc cât se poate de sigur.

Pare surprins.

— Păi, tocmai ți-au salvat pielea, nu-i așa? Într-un oraș mare, un elicopter ca acela ar fi folosit de poliție, pentru supraveghere. Aici ne permitem luxul să-l folosim ca să ajute oameni. Nu-i decât un alt lucru care face din Serenity un loc atât de special, ești de acord?

De data asta nu-s sigur dacă sunt de acord sau nu, pentru că amintirea elicopterului declanșează alte imagini: mâini aspre care mă cară la bord; un „hei!“ înfundat, strigat de Randy atunci când cade lângă mine pe podeaua elicopterului; zgomotul bicicletelor înghesuite în compartimentul de marfă; o decolare amețitoare care în cele din urmă îmi scoate prânzul pe gât; Serenity văzut foarte de sus, devenind tot mai mare pe măsură ce aterizăm.

Pe urmă, tropăit de picioare, bolboroseala unor voci îngrijorate. Mâncătorii Purpurii de Oameni, doctorul Bruder, tata, toți vorbind în același timp.

— Aici!

— Țineți bine targa!

— Repede!

— Scoateți-l afară!

Un ac îmi străpunge pielea brațului, iar eu simt că leșin, dar aud un răspuns.

— Da, domnule Hammerstrom.

Hammerstrom?

În momentul acela, sedativul își face efectul și totul devine negru.

Tata mă sărută pe frunte. Nu se întâmplă foarte des, iar asta dovedește cât de mult l-a zguduit incidentul.

— Odihnește-te acum, Eli. Doctorul Bruder vrea să te țină sub observație vreo două zile.

Știi că ar trebui să fiu recunoscător că sunt în viață, dar nu-mi pot stăvili o curiozitate arzătoare.

— Ce înseamnă Hammerstrom?

Tata a plecat, dar întrebarea mea îl face să se oprească în ușa.

— Poftim?

— Când m-au scos din elicopter, cineva a rosti numele Hammerstrom.

— Așa îl cheamă pe unul dintre membrii Siguranței, răspunde tata.

Mă străduiesc să nu zâmbesc. *Uau, pe unul dintre Mâncătorii Purpurii de Oameni îl cheamă Hammerstrom! Trebuie să-i spun lui Randy!*

Deși în Serenity toată lumea cunoaște pe toată lumea, asta nu-i valabil și pentru membrii Siguranței. Ei sunt rezervați, rămân fără nume și fără chipuri. Îi zărești prin oraș, dar de-aproape îi vezi doar la Ziua Orașului Serenity, la întrecerea anuală de trasul frânghiei dintre Siguranță și Fabrica de Plastic. Atunci are loc și parada lor, care arată de parcă cineva ar fi vărsat suc de struguri peste Regimentul de Grenadieri din fața Palatului Buckingham.

— Gata, scoate-ți treaba asta din minte, continuă tata. Ești în siguranță, s-a terminat.

Vrea să mă liniștească, dar sună mai degrabă a ordin.

Rezist impulsului puternic de a-l saluta ca un militar.